

Bye Bye Steven Berghuis – Lots of Love & Other Stuff

LYAN RENSEN

Bye Bye

Steven Berghuis

Lots of Love & Other Stuff

2023
Mijnbestseller.nl

ISBN 978 94 64850 77 2

© 2023 Lyan Rensen
Alle rechten voorbehouden.

Dit boek is opgedragen aan - hoe kan het ook anders - Steven Berghuis, wiens wegen ondoorgroendelijk zijn, zowel in woord als gebaar, en aan mijn lieve valkparkiet Neeltje († 13-1-2022), die ruim 25 jaar mijn 'mental coach' is geweest. Zonder beiden zou dit boekje nooit tot stand gekomen zijn. Heel, heel erg bedankt allebei.

“Ajax is niks... Ajax is niks...
ze weten nog geeneens wat voetballê is...
ze hêbbe een keeper...
een luie sodemieter...
de bál komt-er aan...
en de keeper laat-um gaan...”

Kinderversje uit Rotterdam-Zuid, jaren 60 van de 20^e eeuw

Zo. De toon voor dit boekje is gezet.

INHOUD

Inleiding & Aanleiding	8
------------------------	---

Het Boek van de persoonsgebonden 'Steven Berghuis Hang-up'

Voorwoord – Anno 2021	14
Nog een 'voorafje', en ook wat dankjewels...	16

DEEL I – 'HET VERHAAL'

A Bombshell / De Oerknal	20
The Book Of Berghuis / Het Boek Berghuis	28
Meanwhile... / Ondertussen...	34
This Is The End / Einde Verhaal	38

DEEL II – 'OBSERVATIES'

I Had A Dream...	44
Fetish / 1.	46
Fetish / 2.	51
Amsterdam vs. Rotterdam	54
I Had Another Dream	57
Fluimen	60
De Berini's	62
Flutters	66
Leuke dansjes	69
X-Factor	72
Crushes & Dweperijen	78
De Meisjes & De Voetbalboys	91
Horcruxes	95
S*S*S	98
Wat Nou Als... / (What If?)	102
Transfer Troubles	104
Jammer Jammer	109
De P.C.	113
Neeltje / Ode Aan Mijn Valkparkiet	129

DEEL III – ‘ADDS’

Studio Voetbal & Studio Voetbal Guys	138
Enkele Wedstrijdverslagen	142
Adds To The Fury	176
Final Add	186

Einde Boek ‘The Original Version’

The Final Countdown / De Afronding	188
Het Paskamerdilemma / De Steven Berghuis aankleedpoppetjes	191
Verklarende Woordenlijst	196
Jens	198
En dan toch nog even dit...	200

INLEIDING & AANLEIDING

‘Bye Bye Steven Berghuis?’ zult u denken. ‘Waar gaat die naartoe dan?’ Nou, hij is al weg. Ja. Sinds de start van speelseizoen 2021. We spreken hier in voetbaltermen. Want Steven Berghuis is een voetballer. Maar dat wist u natuurlijk al. Een voetballer die van Feyenoord naar Ajax ging. Gewoon, stronteigenwijs, zonder zich ook maar iets van de tsunami aan emoties aan te trekken die dit besluit deed veroorzaken. Heel Rotterdam-Zuid stond op z’n kop, maar Steven ging hoor. Koffertje al netjes ingepakt, Feyenoord-sticker die er venijnig vast opgeplakt zat vervangen door een flitsende nieuwe van Ajax, eentje met een gouden randje – zoals alles bij Ajax met een gouden randje is –, haar nog even in model gekamd, gezin ingeladen en zzzoeef... in volle vaart van Zuid-Holland naar Noord-Holland, alle Feyenoord-, maar met name alle Steven Berghuis-adepts in verbijstering en verwarde toestand achterlatend.

Inderdaad, verbijsterd en verward. Want hoe moest dat nou, zo zonder hem? Waren we nu niet aan de goden overgeleverd? Steven was altijd onze redder in nood geweest, onze rots in de branding, onze stoere maar tegelijkertijd o zo menselijke aanvoerder. De gedroomde nummer 10. Our lifeline. Het leven zou nooit meer hetzelfde zijn zonder de wetenschap van onze Steven in het eerste van Feyenoord. Help!

Zoals gezegd, dit alles gebeurde in de zomer van 2021. In het hedendaagse voetbal is dat lichtjaren geleden. Een compleet ander tijdsgewricht. Hetgeen betekent dat dit boek verre van actueel is. Sowieso is het heel moeilijk een boek over voetbal te schrijven dat volkomen up-to-date is. Er hoeft maar een transferwindow open te gaan en alle spelers, coaches & ‘aanverwante artikelen’ vliegen als stofjes in het rond om daarna op de meest onverwachte plaatsen weer neer te dwarrelen, even te settelen en daarna rustig verder te gaan met “hun ding doen” – gewoon, alsof er niets gebeurd is. *En* weer door, inderdaad... Je zou dus denken dat de meeste voetbalsupporters en/of enthousiaste club-aanhangers inmiddels wel gewend zijn aan het komen en gaan van hun favorieten.

Maar dan gaat het om ‘gewone favorieten’. Niet die van het kaliber Steven Berghuis. En als je – zoals ik – een jaar of anderhalf na dato bij wijze van spreken nog steeds loopt te hyperventileren en rode vlekken in je nek hebt van het niet te bevatten ‘van Feyenoord naar Ajax’ nieuws wordt het tijd om er een boekje over te gaan schrijven, want ik kan u verzekeren: ik heb lang gezocht maar ik heb nog steeds dat rugzakje niet gevonden dat groot genoeg is om deze zware en belastende vracht “een plekje in te kunnen geven”, zoals dat tegenwoordig zo irritant heet. Een boekje met als leidend c.q. lijdend voorwerp onze verloren voetbalzoon en voormalig sterspeler Steven Berghuis – wat mij betreft toch zeker Feyenoord’s meest briljante nummer 10 (nou ja, samen met Willem van Hanegem dan) voor zover ik mij bewust weet te herinneren. Een boekje over zijn abrupte en definitieve afwezigheid die mij nog steeds mega melancholisch en weemoedig maakt. En over een heleboel andere dingen ook, die ogenschijnlijk niets met ‘the man himself’ te maken hebben, maar die door zijn toedoen wel boven kwamen drijven en al dreinend en zeurend ook zo nodig hun plaats in dit ‘voetbal-memoir’ moesten opeisen.

Dit allang niet meer actuele en zelfs volkomen achterhaalde boek dus, dat u hiernavolgend te lezen krijgt, moet u derhalve in zijn geheel maar zien als een product dat in een bepaalde tijdgeest is geschreven. En vanuit een bepaalde geest ook, maar dat wordt sowieso al heel snel duidelijk vrees ik. Alles geheel en al ontsproten en voortgekomen vanuit mijn eigen individuele ‘Steven Berghuis Hang-up’.

Om echter nog even terug te komen op het ‘supergedateerde aspect’ van dit boek: door mij genoemde namen van spelers met de op dat moment bijbehorende clubs: ze kloppen allang niet meer – ‘all ancient history’. Meningen, oprechte verbijstering en gillende verontwaardiging over bepaalde (voetbalgerelateerde) zaken? Ouwe koek <geeuw> – afgebeten, gekauwd, herkauwd, nog even vies gekeken en weer uitgespuugd. En helaas: maar hup, overboord ook met de door mij zo bloedig en knarsetandend bijgehouden wedstrijduitslagen en -verslagen, we zijn alweer een competitie verder. Al moet ik er wel bij vertellen dat alles wat dat betreft redelijk inwisselbaar is – nou ja, afgezien dan van het feit dat het na het vertrek van Ten Hag (en enkele bepalende spelers) wel een beetje tobben was bij Ajax. Het leek bij tijd en wijle Feyenoord wel. Steven moet welhaast een déjà-vu hebben gehad (en een paniekaanval). Ach ja, niets menselijks is onze godenzonen vreemd. Het komt vast wel weer goed, vermoed ik zo.

Ja, zelfs de zo tot de verbeelding sprekende stamgastentafel van het door mij met enige regelmaat aangehaalde Studio Voetbal heeft een kennelijke metamorfose ondergaan qua bezetting. Althans, zo heb ik begrepen. Ik kijk niet meer. Dus. En dan hebben we het nog niet eens over ‘Baby Lizzy’ gehad die nu inmiddels alweer bijna haar eerste date heeft (dat is wellicht wat overdreven, maar een blozende dreumes zal ze zeker al wel zijn). En niet te vergeten Steven zelf natuurlijk, die aan zijn jubileumjaar 30 in 2021 alweer een extra jaar en bijbehorend kaarsje op de taart heeft mogen toevoegen. ‘WTF???, waar gáát dit in godsnaam over’ vraagt u zich af. Don’t ask. Read the book.

Echter, door mijn in- en in treurige verhaal (althans, waar het mijzelf betreft, Steven oogt zo op het eerste gezicht best wel blij) over deze veelbesproken en rumoerige transfer uiteindelijk aan het papier toe te vertrouwen, en mijn desillusie en teleurstelling daarover niet onder stoelen of banken te steken, kwam ik zoals reeds eerder vermeld als vanzelf – als een soort Roodkapjeachtig wezen dat ongecoördineerd van het ene bloempje naar het andere huppelt – van het ene op het andere paadje in mijn herinnering terecht (ik zag ergens tijdens het langshuppelen vaag vanuit mijn ooghoeken nog een overheellend bordje met de tekst ‘Memory Lane’), met als gemeenschappelijke noemer ‘*Nostalgie*’, al of niet gerelateerd aan Steven Berghuis en/of voetbal, maar altijd gevoed vanuit hetzelfde sentimentele gevoel.

Zo komt het dat dit boekje, oorspronkelijk slechts bedoeld om wat lucht te geven aan mijn nog immer voortsluimerende gevoelens van negativiteit en innerlijke onrust omtrent de Steven Berghuis Feyenoord>Ajax-transfer, gestaag werd aangevuld met een aantal persoonlijke overpeinzingen en herinneringen die kennelijk ook nog steeds voortsluimeren maar voor beduidend minder onrust zorgen. Herinneringen waar in principe geen hond op zit te wachten natuurlijk, want wie ben ik uiteindelijk (behalve Lyan Rensen dan, maar dat staat al op de cover), en wie wil er in godsnaam weten hoe ongelooflijk klunzig ik tot dusver (maar ik verwacht op korte termijn geen verbetering) met mijn leven ben omgegaan, en *hoe* ik ergens *waarover* denk...

De charme van deze dubieuze ontboezemingen en stellige meningen is er dan ook niet zozeer in gelegen dat ze van mij zijn, maar misschien meer in het feit dat ze – eventueel, in enkele gevallen, u mag de meer extreme links laten liggen – zo herkenbaar zijn. Dat je bij jezelf denkt: “o, gelukkig, dat heb/vind ik dus niet alleen...” U weet wel wat ik bedoel, iets van opluchting. Uiteindelijk zijn we allemaal mensen, verbonden in

al onze feilbare menselijkheid, en maken we allemaal leuke en minder leuke dingen mee waar we al dan niet verstandig – altijd achteraf gezien uiteraard – of juist volkomen irrationeel en onhandig mee om zijn gegaan. Een gevoel van herkenning ligt tijdens het lezen van dit boekje dan ook op de loer, en daar hoeft u helemaal geen Steven Berghuis- of zelfs maar voetballiefhebber voor te zijn. Gewoon een mens, dat is genoeg.

Dus staat u mij daarom alstublieft toe om in al mijn persoonlijke menselijkheid en ondanks het grote tijdsverloop nog even door te blijven sippen over Steven en zijn vertrek, want hij heeft mij al met al zonder het zelf te weten de laatste tijd nogal beziggehouden. Daarom dus dit boek. Speciaal voor hem. En voor mezelf. En voor al die anderen uit de trouwe Feyenoord-achterban die hem – net zoals ik – nog steeds zo missen. Sommige spelers vergeet je gewoon niet.

Dit alles gezegd hebbende volgt nu in zijn geheel *Het Boek* zoals geschreven in een tijd dat alles nog redelijk actueel en in het nieuws was, maar jongens voordat je een uitgever gevonden hebt... Ik heb er serieus over nagedacht mijn naam tijdelijk in Chabot, Van Dis, Van Royen, Grünberg of Van 't Hek te veranderen, maar vond toch dat ik dit uiteindelijk op eigen kracht moest doen. Komt-ie:

...helemaal van begin tot eind, van A tot Z, het complete jammerverhaal van de Persoonsgebonden 'Steven Berghuis Hang-up' & andere voor de argeloze lezer volslagen irrelevante herinneringen en meningen van schrijfster dezes, zoals in een ander tijdsbestek aan het papier toevertrouwd. 'Make your chest wet', enne... vooral heel veel sterkte gewenst: u zult het nodig hebben...

Okayyy iedereen helemaal *zen* & zeker van zijn zaak? Mentaal weerbaar? Dan riemen vast en reis mee in de speciaal door Professor Piet A. Goras ontworpen tijdmachine 'Hell Fire 2.0' naar de zomer van 2021 (aardse tijdmeting) waarin Steven Berghuis zijn vertrek van Feyenoord naar Ajax aankondigde en daarmee een hevige aardverschuiving op lokaal niveau en andere rampenfilmachtige scenario's veroorzaakte.

Alsof die zomer al niet heet genoeg was...

**Het Boek van de Persoonsgebonden
'Steven Berghuis Hang-up'**

**– zoals opgetekend in een ver voetbalverleden –
(2021/2022)**

VOORWOORD – Anno 2021

Vraagje. Is Steven Berghuis mijn muze? Vele schrijvers, schilders of andere creatievelingen laten zich inspireren door één bepaalde persoon die hen elke keer weer tot grote hoogten weet op te stuwten en die er persoonlijk de oorzaak van is dat de prachtigste kunstwerken, van welke aard ook, worden gecreëerd.

Deze persoon van inspiratie noemen we een 'muze', en deze kan uiteraard van beider geslacht zijn (m/v).

Zonder mezelf ook maar enigszins in de buurt van een serieus schrijver te weten, en slechts voorzichtig debuterend, heb ik het desondanks toch voor elkaar gekregen iets wat het voorkomen van een boek heeft te produceren, en waarin de hoofdrol is weggelegd voor één bepaalde persoon die als een rode draad door heel mijn schrijfwerk heen loopt.

Je kunt niet om hem heen. Niet in mijn schrijfwerk en niet daarbuiten.

Zijn naam is Steven Berghuis en hij is een voetballer. Een heel bijzondere, en een bijzonder goede voetballer. Vind ik.

Aldus rijst nu andermaal de vraag: is Steven Berghuis mijn muze?

Na diep nadenken ben ik tot de volgende slotsom gekomen: Steven Berghuis is eigenlijk meer mijn "niet-een-muze", in het Engels vertaald tot "not-a-muse".

Omdat ik bepaald 'not amused' was toen hij ervoor koos voor Ajax te gaan spelen.

Wat hij wel is, en ook alle tijd na zijn Grote Overstap van Feyenoord naar Ajax is geweest, is mijn bron van inspiratie om überhaupt tot schrijven te komen. Want zonder hem zou dit boekje uiteindelijk nooit tot stand gekomen zijn omdat er geen aanleiding toe zou zijn geweest. Mijn prikkels tot schrijven hadden rustig en gezapig nog tijdenlang door kunnen blijven sluimeren als hij zijn voetbalkunsten in dienst van Feyenoord had voortgezet.

Dus onder het motto: *je kan chagrijnig & boos doen* (als in: hatemail sturen), *maar ook lief & leuk* (zoals een *emo*-boekje <proberen te> schrijven als bedankje voor alle bewezen diensten) ben ik – niet gehinderd door enige professionele kennis van zaken, zowel op schrijf- als op voetbalgebied – de uitdaging aangegaan om dit persoonlijke

'afscheidscadeautje' voor hem te verzorgen, ook al omdat die afscheidswedstrijd met publiekswissel er van het begin af aan al niet echt in zat natuurlijk: van Feyenoord naar Ajax gaan of vice versa blijft voor zowel spelers als publiek toch altijd een eh... 'dingetje'; het ligt nogal gevoelig.

Het moge duidelijk zijn dat mijn mening als geboren Rotterdamse, opgegroeid 'op Zuid', in dezen redelijk gekleurd is; *rood & wit*, dat sowieso (en als je deze kleuren met elkaar mengt krijg je de befaamde 'roze bril'), maar ook de manier waarop deze kleuren ingepast zijn en hoe de banen op het desbetreffende shirt lopen is van significant belang.

Daarom zal dit boekje voor (de meeste) Rotterdammers en Feyenoordfans een feest der herkenning zijn, en voor de eventuele zeldzame en moedige Amsterdamse lezers en/of Ajax-aanhangers die zich in een onbewaakt moment hebben laten verleiden door de dikgedrukte naam **Steven Berghuis** op de cover, niet bepaald 'a walk in the park'. "De rit uitzitten" vergt voor deze laatste groep bepaald veel incasseringsvermogen en geduld. Maar ach, jullie hebben Steven.

Ik hoop dat een ieder die dit boekje leest er net zo veel plezier aan beleeft als ik heb gehad bij het maken ervan (op de incidentele huilbui na).

En mocht u zich er af en toe over verwonderen of een mens werkelijk zo kan zijn als ik bij vlagen lijkt te zijn in dit boekje, neem dan gerust dat korreltje zout uit die bus of strooier die u op voorhand al beter naast u neer kunt zetten. Het geeft zoveel rust.

Aldus: lees & huiver!

Met de vriendelijkste groeten van schrijfster dezes, ongeacht welke club u aanhangt.

Deze is voor jou, Steven.

Nóg een 'voorafje', en ook wat dankjewels...

Alhoewel de titel van dit boekje u wellicht op een dwaalspoor heeft gezet, ga ik u geen opsomming geven van wikipedia-achtige weetjes & feitjes over Steven Berghuis. Die kunt u desgewenst zelf opzoeken. De meesten van u zullen waarschijnlijk heel wat vaardiger op de computer zijn dan ik zelf ben; ik ben op dit gebied een volslagen nitwit, en zelfs mij lukt het.

Jammer genoeg ben ik bang dat ik u dus helaas bij voorbaat al moet teleurstellen: middels dit boekje zal er geen *Breaking News* aangaande Steven Berghuis uw kant opkomen.

Wel kan ik u dit vertellen – maar dat wist u vast allang dus van een shock-effect zal geen sprake zijn, echter het verklaart waarschijnlijk wel veel:

Steven is geen geboren Rotterdammer. Nee. Hij zag op 19 december 1991 in Apeldoorn het levenslicht (voor de astrologisch geïnteresseerden onder u: dat maakt hem een late Boogschutter), en dat verklaart misschien ook dat hij, ondanks dat hij al een tijdje in Rotterdam woonde, of er in ieder geval met enige regelmaat bivakkeerde, niet helemaal goed heeft kunnen inschatten welke hartstochtelijke reacties zijn beslissing om van Feyenoord naar Ajax over te stappen, teweeg zou brengen.

Uiteraard zal hij zich er min of meer een voorstelling van hebben kunnen maken, want hij is een smart guy, maar gevoelsmatig is het niet als vanzelfsprekend in zijn DNA meegebakken zeg maar, dat niet te onderschatten fanatieke Rotterdammerschap.

Alle agressie, 'negative feedback' en bedreigingen die hem ten deel vielen: het heeft hem waarschijnlijk allemaal behoorlijk overweldigd en, uiteraard, geen goed gedaan.

Dit is dan ook niet de herinnering die wij als goedwillende Feyenoord- en Steven Berghuis-adepts als blijvend aan onze voormalige nummer 10 willen meegeven. Hij heeft recht op iets mooiers. Ja toch? Niet dan? Dacht het wel. Daarom speciaal voor hem dit boekje. Om hem eens lekker in het zonnetje te zetten na al die heftige hoosbuien die hij de laatste tijd over zich heen heeft gekregen. Om nog maar niet te spreken over al die 'klassieke fluitconcerten', waar Thijs van Leer en Berdien Stenberg nog een puntje aan kunnen zuigen...

De eerlijkheid gebiedt wel te zeggen dat niet alles in dit boekje even frivool is en reden geeft tot onbegrensde vreugde en vrolijkheid: ik heb op mijn manier geprobeerd een aantal onderwerpen dat mij al geruime tijd mateloos irriteert (en velen met mij, zo vermoed ik) aan de orde te stellen.

Deze zaken betreffen voor het merendeel Steven's nieuwe werkgever en collega's (sorry Steven, even door de zure appel heen bijten) want ik vond niet dat, nu ik de gelegenheid had voor mijn mening uit te komen zonder direct fanatiek in de reden te worden gevallen en tegengesproken, ik deze kans mocht laten liggen.

Desondanks, en onder het motto "alleen humor kan je redden", heb ik toch geprobeerd er in zijn geheel een luchtig & leesbaar werkje van te maken, met niet alleen veel gedwee met Steven (want tja, dat zat er in natuurlijk, gezien de titel), maar ook wat zijsprongetjes naar mijn eigen verleden, al of niet gerelateerd aan voetbal.

De illustraties welke u in dit boekje aantreft zijn, naar wat vaag door mijzelf geschetste voorbeelden, geloofwaardig en voor iedereen interpreteerbaar uitgewerkt door mijn man, die ook de loodzware taak heeft gehad mij (met wisselend geduld) de grondbeginselen van het werken met een laptop bij te brengen (ja, zo inflexibel en vasthoudend aan het verleden ben ik inderdaad, dan weet u dat – 'updaten' was tot voor kort aan mijzelf niet echt besteed, althans niet waar het digitale snuisterijen betreft).

Dus vanaf nu no more walking with dinosaurs voor ondergetekende.
Hello 2022, here I come!

Mijn zoon Michel voorzag mij van de nodige feedback, variërend van fronsen en bedenkelijk kijken ("is dit ècht mijn moeder?"), tot enthousiaste aansporingen & aanmoedigingen ("ze begrijpen echt wel dat dit grappig bedoeld is, mam" <denk ik...>), met verder als praktische bijdrage voor mijn kunstwerk ook nog enkele kekke foto's.

Kortom: het boek zou niet hetzelfde geweest zijn zonder deze twee kanjers. Thanks dears, for all your help & support!

En over 'kanjers' gesproken: ook Steven wordt in dezen bedankt, want zonder hem was er geen goede reden geweest mijn perkament, inkt & kroontjespen (zo modern was ik dan al wel, de vertrouwde ganzenveer was inmiddels tot melancholisch souvenir op mijn bureau verworden) veilig op te bergen en eindelijk digitaal weerbaar te worden...

Ook gaat er een speciaal bedankje uit naar mijn vriendinnen Gesna, Grace, Martine en Monique (Moos), naast mijn man en zoon eerste lezers en beoordelaars van dit werkje, waarvan laatstgenoemde topvrouw ook nog eens 'voetbalvrouw avant la lettre' was, haar tijd ver vooruit op dit

gebied. Van haar heb ik niet alleen een boeiende foto gekregen die ik voor dit letterkundig drama mocht gebruiken, maar ook het dringende advies om überhaupt (een boek 'of iets dergelijks') te gaan schrijven, alleen had ik tot nu toe werkelijk geen idee waarover...

En daar heeft Steven Berghuis dan onbedoeld en onverwacht weer voor gezorgd met zijn verrassende 'move overdwers' naar Ajax Amsterdam. Want zoals ze in Engeland namelijk semi-intellectueel plegen te zeggen: '*It's an ill wind that blows no one any good...*' (door wijlen Johan Cruijff kort en bondig vertaald tot 'elk nadeel heb z'n voordeel'), daar bleek ook in dit specifieke geval weer eens een sprankje van waarheid in te zitten: door Steven's onnavolgbare besluit beschikte ik namelijk opeens over *het* ultieme onderwerp voor mijn boek-in-wording! (Ik zou hier bijna 'yay!' willen zeggen als de stress-factor en mijn gebroken hart niet zo'n grote rol hadden gespeeld).

Zo valt alles toch weer op zijn plaats ('*everything is connected...*'), en is niets zonder reden of resultaat geweest.

En, last but not least, tegen *die* mensen die ik vooraf niet heb kunnen benaderen en/of inseinen, maar die zichzelf nu onverhoopt terug mochten vinden dan wel menen te herkennen als personage in mijn boek, in woord of - erger nog - in woord & *beeld*, en daar nu wellicht over lopen te mokken, zou ik vanuit het diepst van mijn hart willen zeggen: 'sorry' en daarnaast natuurlijk ook een al even welgemeend: 'dankjewel'.

Voor het overige wijst alles zich min of meer vanzelf en rest mij niets anders dan u een prettig tijdverdrijf toe te wensen. Glaasje erbij, borrelnootjes... gezellig!

DEEL I – ‘HET VERHAAL’

– a sentimental journey –

'A BOMBSHELL' / DE OERKNAL

Herkent u dat gevoel? Dat je 's morgens wakker wordt met zo'n knoop in je maag en een stemming van onbehagen en onrust, en dat je meteen weet: er is iets ergs gebeurd.

Zo'n gewaarwording die je kunt hebben wanneer een dierbare je ontvallen is, je geliefde je in de steek heeft gelaten, je totaal onverwacht ontslag hebt gekregen terwijl de hypotheek gewoon doorloopt, je een nare medische diagnose is medegedeeld... nou ja, u begrijpt wel zo'n beetje wat ik bedoel. Zo'n gevoel dat je tijdelijk even weg kunt drukken met rustgevende medicijnen of slaapmiddelen, maar dat er meteen weer is du moment je je ogen opent. Zo'n diepgewortelde, opgejaagde sensatie: unheimisch, akelig, naargeestig.

Nee, zo'n gevoel had ik gelukkig al een hele poos niet meer gehad, maar nu was het overduidelijk en in alle herkenbaarheid weer volop aanwezig. En binnen een paar seconden na wakker worden was ik me er ook weer pijnlijk van bewust waar deze algehele stemming van malaise zijn oorsprong vond, hetgeen mij à la minute weer volop in de miserie stortte... moedeloos, lusteloos en mistroostig, en noem nog maar een paar gemoedstoestanden waar een mens heel goed zonder kan. Nergens zin in. Hoe moest het ooit weer goed komen met mijn leven?

En zonder dat hij het zelf wist, was hij degene die mij dit had aangedaan: Steven Berghuis.

De dag was normaal genoeg verlopen. Geen onverklikkelikheden, niets bijzonders gebeurd, gewoon z'n gangetje: 'same old, same old', zoals ze in Amerika zeggen. Precies zoals ik het graag heb. Ik ben geen mens voor opzienbarende verrassingen, word ik bloednerveus van. In mijn opinie is "sleur" geweldig, het betekent dat alles precies zo gaat als je had verwacht. En dat is in de meeste gevallen winst, al haast ik me erbij te zeggen dat ik voor de Staatsloterij graag een uitzondering maak. Een telefoontje met de mededeling: "Gefeliciteerd, u heeft de Oudejaarstrekking van 10 miljoen gewonnen, blijft u aan de lijn, we schakelen u door met de afdeling Financiële Adviezen", zou ik dan wél weer op prijs stellen. Maar juist die welkome, sleurdoorbrekende verrassing laat vooralsnog op zich wachten. Oh well...